

сьлза по сьлза течяхъ по негово-то лице и едва дочака да свърши Петръ. Той свърши. Мыщение за майчинъ му смърть, спасение сестрино, силно сега выкхтъ въ негово-то сърдце; той отъ жалость, сыромахъ, не можа да ся стърши, хвърли ся отгоръ Петра пригърна го и выкна да плаче като жена.

—Стига, стига бать Василе, недѣй плака братко не си кѣсай сърдце-то че си болнавъ.

—Какъ, какъ Петре да не плачъ и да ся не кѣсамъ! я поглѣдни тука че вижъ колко бащи, колко майкы оставили милы-тѣ свои чада и тукъ, безъ да знахтъ тѣ, мрхтъ безъ время горькы чюжденцы; а тамъ клетки майчицы, сыроты дѣчица останали безъ бащи, беспомощны немилостиво мрхтъ и гынхтъ отъ ржждявый Татарскы ножъ! Какъ кажи ми сега Петре какъ да ся не кѣса сърдце-то ми, като глѣда това? Тукъ азъ на Царюва службѣ да гнѣж и полагамъ живота си, а тамъ мои-тѣ дѣчица, жена моя-та майка... о мамчице, майчице и ты мила сестрыце, за васъ, за васъ само сега азъ щѣ живѣхъ; майчина смърть! люто сынъ за тебѣ ще отмсти, само Боже! дай ми силъ и вдигни мя по скоро.....

Петръ отъ еднѣ странѣ нажяленъ, слушае сичко това, а отъ другѣ ся радваше, че той намѣри у Василя яка подпоркѣ и единъ вѣренъ другаръ.